

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **D. D. S.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2008, čj. OAM-236/VL-07-ZA05-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2009, čj. 56 Az 139/2008 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2009, čj. 56 Az 139/2008 - 44, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného byla žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o ní bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

[2] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce v České republice již o mezinárodní ochranu dvakrát žádal. Rozhodnutím čj. OAM-1328/VL-10-ZA05-2006 ze dne 19. 1. 2007 byla jeho druhá žádost zamítnuta; řízení pravomocně skončilo po odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dne 15. 2. 2008. V průběhu nyní posuzovaného řízení žalovaný dovodil, že otázkou zdravotního stavu žalobce v souvislosti s jeho onemocněním HIV a případným návratem do vlasti se podrobně zabýval v řízení předcházejícím, v němž neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu. Z lékařských zpráv doložených žalobcem je zřejmé, že netrpí jiným onemocněním, k němuž by v předcházejícím řízení nebylo přihlédnuto. Totéž podle žalovaného vyplývá z lékařské zprávy ze dne 5. 6. 2008, kterou si se souhlasem žalobce vyžádal. Z nově shromážděných informací o zemi původu nevyplývá, že by se situace

ve Vietnamu v daných souvislostech změnila v žalobcův neprospěch. Žalobce tak neuvedl žádné skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím řízení.

[3] Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou ke Krajskému soudu v Brně, v níž mj. uvedl, že žalovaný nepostupoval v řízení tak, aby byla chráněna žalobcova práva a oprávněné zájmy. Provedeným dokazováním nedošlo ke zjištění skutečného stavu věci, naopak bylo vedeno tak, aby žádost mohla být zamítnuta. Důvody pro udělení humanitárního azylu žalobce spatřoval ve zhoršujícím se zdravotním stavu, neboť jeho nemoc se nachází v jiné fázi, než tomu bylo v předcházejícím řízení. Žalovaný tyto skutečnosti vyhodnotil pouze tak, že se jedná o stejné onemocnění, k němuž bylo v předchozím řízení přihlédnuto. Přitom je ovšem nesporné, že v předchozím řízení se jednalo o stadium nemoci v podobě pozitivního HIV a nyní nemoc dospěla do stadia AIDS.

[4] Krajský soud žalobu zamítl a v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn řádně a v řízení byla naplněna všechna žalobcova práva. Rozhodnutí bylo dostatečně a srozumitelně odůvodněno. Soud souhlasil s tím, že žalobcovo onemocnění je nyní v pokročilejším stadiu, pochybení žalovaného ale z tohoto důvodu neshledal. Ze zjištěných skutečností a z žalobcových výpovědí jednoznačně vyplývá, že se jedná o žádost opakovanou, přičemž tvrzené skutečnosti jsou stejné. Prokázaná progresse nemoci, která byla posuzována v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, nemusí nutně znamenat, že se jedná o uvedení nových skutečností, která by bránila aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu. Při řadě nemocí je zřejmé a očekávatelné, že dochází ke zhoršování zdravotního stavu. I pokud žalobce namítá zhoršení zdravotního stavu od předcházející žádosti při stejné diagnóze, nemusí jít bez dalších okolností o nové skutečnosti. Z lékařských zpráv nevyplývá, že by v době rozhodování žalovaného došlo k takové změně, že by žalobce nebyl schopen vycestovat do Vietnamu, ani že by v této zemi došlo ke změně v poskytování zdravotní péče.

II.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) tento rozsudek napadl kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Konkrétně znovu zopakoval skutečnosti uvedené již v žalobě, především poukázal na výrazné zhoršení svého zdravotního stavu. Proto, dle jeho názoru, nelze paušálně vycházet z toho, že nemocí jako takovou se žalovaný již v dostatečné míře zabýval a další dokazování neprovádět. Krajský soud se k této otázce postavil velmi vyhýbavě, neboť na jednu stranu souhlasil s tím, že se stěžovatel nachází v pokročilejší fázi nemoci, na druhou stranu tuto skutečnost nepovažoval za nový či samostatně použitelný důvod pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel je toho názoru, že v jeho případě byly dány podmínky pro udělení humanitárního azylu, důvodem jeho neudělení byla snaha žalovaného žádost zamítnout. Stěžovatel je v současné situaci zcela odkázán na pomoc svého bratra, jenž pobývá v České republice, a to i finanční. Ve vlasti by v tomto zdravotním stavu zaměstnání nenašel a ani by jej nemohl vykonávat.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť jak své rozhodnutí, tak rozhodnutí krajského soudu pokládá za vydané v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis. Zdravotní stav stěžovatele byl důvodem již stěžovatelovy předchozí žádosti, vývoj zdravotního stavu dle žalobce nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu cit. ustanovení zákona o azylu. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Kasační stížnost byla shledána přijatelnou, protože právní otázka, jež je předmětem kasačních námitek, má obecný judikatorní přesah a její vyřešení může mít dopad též na postup žalovaného v obdobných věcech.

IV.

[8] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud mj. zjistil, že stěžovatel nyní posuzovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 13. 3. 2008 a za důvod jejího podání označil svůj špatný zdravotní stav. Dále uvedl, že ve Vietnamu se nemá kam vrátit a vzhledem ke svému zdravotnímu stavu by tam nenašel práci a neměl by tudíž možnost se léčit. Aby mohl přežít, žádá o humanitární azyl. Ke své žádosti prostřednictvím svého zástupce doložil též lékařskou zprávu AIDS Centra FN Na Bulovce, v níž je mj. obsažena přímluva k prodloužení statusu azylanta v zájmu zachování nepřerušené léčby.

[11] Pohovor byl se stěžovatelem proveden 15. 4. 2008, v jeho průběhu stěžovatel mj. poukázal na to, že nyní má k dispozici lékařské zprávy o své nemoci, jež v předchozím řízení neměl. V průběhu pohovoru byla poté, co stěžovatel označil za důvod své žádosti zdravotní stav, mj. položena i otázka: *Z těch samých důvodů jste požádal již v roce 2006. Rozumím tomu dobře, že důvody obou vašich žádostí se shodují?* A následovala odpověď: *Ano, je to tak. O azyl žádám z důvodu legalizace svého dalšího pobytu a z důvodu svého onemocnění.* V dalším průběhu pohovoru pak mj. uvedl, že ve Vietnamu by za léčení musel platit, ale na léčbu by si tam nevydělal, protože již nemůže pracovat.

[12] Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na Zprávu o Vietnamu Ministerstva vnitra Velké Británie z prosince 2006 a Směrnici pro posuzování žádostí o azyl osob z Vietnamu téhož úřadu ze září 2007, jejichž relevantní pasáže jsou součástí správního spisu. Pod marg. č. 24.07 je v prvně uvedené zprávě s odkazem na internetové stránky organizace One World konstatováno: *HIV/AIDS je problémem, který vietnamské představitele trvale znepokojuje. (...) Přestože vláda stanovila řešení této otázky jako prioritu na celostátní i místní úrovni, neexistuje zde nadále žádná jasná strategie pro léčbu, takže dostupnost antiretrovirálních léků je nadále daleko za hranicemi finančních možností většiny nemocných. Mnohé rodiny obětí jsou v důsledku hrazení nákladů na zdravotní péči vrženy do chudoby a podpora společnosti je často omezena na svépomocné skupiny.*

[13] Žalovaný si dále vyžádal zprávu o zdravotním stavu stěžovatele od ošetřujícího lékaře z Infekční kliniky FN Na Bulovce, z níž mj. vyplývá, že i střednědobá prognóza je velmi vážná, jde o kombinaci několika i život ohrožujících onemocnění (HIV infekce, tuberkulóza, chronická hepatitida C), systematická protivirová léčba může progresi infekce HIV zbrzdit. Vlastní cesta do vlasti nepředstavuje neúměrné ohrožení zdraví či života, problém může nastat až v přístupu k potřebné finančně náročné léčbě. Poměry ve Vietnamu v tomto ohledu nejsou lékaři známy.

[14] Součástí správního spisu jsou též kopie pohovorů a rozhodnutí žalovaného z řízení o stěžovatelově předchozí žádosti. Pohovory byly provedeny 25. 11. 2006 a 12. 1. 2007, přičemž z nich vyplývá, že hlavním důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (tehdy azylu) byly stěžovatelovy ekonomické potíže. V závěru doplňujícího pohovoru pak stěžovatel uvedl, že žádá též proto, že je nemocný HIV. V této souvislosti zmínil, že pravidelně dochází na kontroly na Bulovku a bere léky, v případě návratu by obtížně sháněl zaměstnání a neměl by kde bydlet. Pokud by neměl zaměstnání, mohl by mít v důsledku nedostatku peněz problémy se sháněním potřebných léků.

[15] V rozhodnutí žalovaného o předchozí žádosti je na straně 2 mj. uvedeno: „*V průběhu správního řízení bylo objasněno, že jediným důvodem žádosti jmenovaného je snaha legalizovat další pobyt na území České republiky, odkud byl soudně vyhoštěn. Z vlasti měl odejít pro údajné ekonomické potíže a těchto se obává i pro případ svého návratu do vlasti. Návrat odmítá také s ohledem na svůj zdravotní stav, protože by ho ve Vietnamu nikdo neléčil.*“ Žalovaný se posledně uvedenou skutečností zabýval v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k § 14 zákona o azylu, přičemž ze shromážděných informací o zemi původu (Ministerstva zahraničních věcí ČR) dovedl, že stěžovateli bude poskytnuta péče obdobná zdejší. Ve vztahu k jeho obavě z nenalezení zaměstnání poukázal na státní politiku zaměstnanosti, do níž se v případě návratu může zapojit. Žalovaný rovněž poukázal na to, že stěžovatel se dle svých vyjádření cítí dobře a svůj zdravotní stav označil za stabilizovaný.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z výše uvedeného je zřejmé, že mezi účastníky není sporu o zhoršení stěžovatelova zdravotního stavu v mezidobí od rozhodnutí ve věci jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Právní otázkou, jež je mezi účastníky sporná a krajský soud ji měl posoudit nesprávně, je proto otázka, zda zhoršení zdravotního stavu související s nemocí, k níž se žalovaný vyjádřil v rozhodnutí o předchozí žádosti, je novou skutečností či zjištěním ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení je žádost nepřipustná, podal-li ji cizinec opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[17] Zde je nutno předeslat, že úvaha krajského soudu k této právní otázce je na samé hraně přezkoumatelnosti a srozumitelnosti, neboť soud se *de facto* spokojil s konstatováním, že progresse již posouzené diagnózy novou skutečností nebo zjištěním bez dalšího nemusí být. Žalovaný pak dokonce tuto otázku zcela přešel a toliko dovedl, že stěžovatel uvedl jako důvod žádosti totožnou nemoc, a proto je důvod žádosti stejný.

[18] Zákon o azylu nijak blíže nevymezuje rozsah, podobu ani množství nových skutečností či zjištění, které by měl žadatel o udělení mezinárodní ochrany ke své opakované žádosti doložit, aby nebyl aplikován § 10a písm. e) téhož zákona. Z hlediska historického zákonodárce lze konstatovat, že podle § 10 odst. 3 zákona o azylu ve znění před novelou č. 379/2007 Sb., byl cizinec, který v České republice o udělení mezinárodní ochrany již žádal, oprávněn podat novou žádost nejdříve dva roky od pravomocného ukončení předchozího řízení. Ustanovení § 10 odst. 4 téhož zákona umožňovalo žalovanému dvouletou lhůtu prominout, a to v případech hodných zvláštního zřetele. S účinností výše uvedené novely byla citovaná ustanovení zrušena, a možnost podat opakovanou žádost o mezinárodní ochranu tak není omezena žádným časovým limitem. Ten byl ovšem nahrazen rozšířením případů nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany v § 10a zákona o azylu, konkrétně právě písm. e). V důvodové zprávě k vládnímu návrhu výše uvedeného zákona (Sněmovní tisk 191/0, dostupný na digitálním

repozitáři www.psp.cz) je však pouze uvedeno, že pod písmenem e) jsou řešeny případy opakovaných žádostí podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí.

[19] Podle uvedené důvodové zprávy bylo hlavním cílem změn zákona o azylu do českého právního řádu upravujícího procesní pravidla řízení o mezinárodní ochraně transponovat minimální normy pro řízení o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka stanovené Směrnicí Rady 2005/85/ES, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, publ. Úř. věst. L 326, 13. 12. 2005, s. 13 - 34 (dále jen „procedurální směrnice“). Podle čl. 25 písm. f) procedurální směrnice členské státy mohou považovat žádost o azyl za nepřijatelnou, pokud žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost.

[20] Odborná literatura ve vztahu k tomuto ustanovení procedurální směrnice uvádí, že „*musí být vykládáno jazykově: pouze pokud je následná žádost založena na zcela stejných důvodech jako žádost předchozí, může být shledána nepřijatelnou. Pokud žadatel uplatní nové skutečnosti (elements), žádost z tohoto důvodu nepřijatelnou shledat nelze.*“ (Srov. BATTJES, H.: *European Asylum Law and International Law*. Leiden: Martinus Nijhoff Publishers, 2006, s. 338-339)

[21] Pro účely aplikace zákona o azylu v těch částech, které transponují závazky z procedurální směrnice, může být vedle judikatury Soudního dvora ES relevantní též judikatura soudů členských států Evropské unie (viz interpretační zásady stanovené rozhodnutím ze dne 6. 10. 1982 *CILFIT*, 283/81, Recueil, s. 3415, srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48, publ. pod 1724/2008 Sb. NSS). Např. v Německu se opakovaná žádost posuzuje v rámci obnovy řízení podle předpisů správního řízení. Z dostupné judikatury lze dovodit, že novou skutečností je mj. podstatné zhoršení nemoci pro účely posouzení překážek vycestování, pokud toto zhoršení nebylo stěžovateli známo dříve (rozsudek Spolkového správního soudu ze dne 17. 10. 2006, sp. zn. BVerwG 1 C 18.05; rozsudek ze dne 20. 10. 2004, čj. BVerwG 1 C 15.03, oba přístupné na <http://www.bverwg.de/>).

[22] Procedurální směrnice i důvodová zpráva ke zmiňované novele zákona o azylu používají pojmy „stejná žádost“ a „stejně důvody žádosti“, zákon o azylu však v § 10a písm. e) oproti tomu vyžaduje ke své aplikaci neexistenci nových skutečností či zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

[23] Aplikací § 10a písm. e) zákona o azylu se zdejší soud v obecné rovině zabýval v rozsudku z 30. 6. 2009, čj. 4 Azs 23/2009 - 64, v němž zejm. konstatoval: *[P]odává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takoveto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.*

[24] Podrobně se výkladem předmětného ustanovení zdejší soud zabýval i v rozsudku z 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65, v němž mj. konstatoval: *„Lze tedy uzavřít, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou [v tomto ustanovení] uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí*

než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí [...].“

[25] V posuzovaném případě stěžovatel za novou skutečnost označil negativní změnu svého zdravotního stavu, v jejímž důsledku není schopen pracovat a samostatně si obstarat prostředky na léčení. Pro posouzení otázky, zda se v daném případě skutečně jedná o novou skutečnost, je podstatné především srovnání důvodů obou stěžovatelových žádostí.

[26] Jestliže stěžovatel v předchozí žádosti uváděl především ekonomické potíže ve vlasti, snahu setrvat na území České republiky a možné potíže s léčením v případě návratu do vlasti, je zřejmé, že nyní uváděný důvod se alespoň částečně překrývá s důvody žádosti předchozí. Jelikož z vlastní žádosti měl žalovaný pochybnosti o tom, zda se jedná či nejedná o nové skutečnosti či zjištění, postupoval zcela v souladu se zákonem (srov. § 2 a 3 správního řádu ve spojení s § 9 zákona o azylu), pokud provedl se stěžovatelem pohovor, ač to § 23 odst. 1 zákona o azylu výslovně nepředpokládá, a sám si opatřil též další lékařské zprávy o jeho zdravotním stavu.

[27] Další postup žalovaného ovšem již v souladu se zákonem nebyl, a to jednak při vedení pohovoru (viz bod [31]) a rovněž při samotném posouzení, zda byly stěžovatelem uvedeny nové skutečnosti. Podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného o předchozí žádosti totiž zcela jednoznačně předpokládá, že se stěžovatel ve vlasti může zapojit do pracovního procesu, čímž si může vydělat na léčbu svého onemocnění. Žalovaný v rozhodnutí z 19. 1. 2007 v této souvislosti mj. uvedl, že stěžovatel sám označil svůj zdravotní stav za stabilizovaný, zároveň v něm žalovaný dovodil, že stěžovatel má možnost se zapojit do vládního programu aktivní politiky zaměstnanosti (viz s. 30 a 31 správního spisu). Pokud stěžovatel k nyní posuzované žádosti sdělil, že není ze zdravotních důvodů schopen pracovat, doložil to lékařskými zprávami (totéž vyplývá i lékařské zprávy vyžádané žalovaným), pak uvedl nové skutečnosti, které bez svého zavinění nemohl uvést v řízení předchozím. Zcela mechanické konstatování, že se jedná o stejnou nemoc, jakou žalovaný posoudil v řízení předchozím, je zcela nesprávné, neboť jednak přehlíží konkrétní okolnosti případu (vývoj onemocnění a jeho důsledky), a jednak přehlíží i vlastní zjištění žalovaného (viz bod [29]).

[28] Krajský soud správně konstatoval, že samotný předvídatelný vývoj již posouzené nemoci nemusí bez dalšího být novou skutečností ve smyslu cit. ustanovení zákona o azylu. Pochybil ovšem při aplikaci tohoto závěru na posuzovaný případ, neboť v něm nastaly i další podstatné okolnosti, které učinily závěry žalovaného z předchozího řízení nepoužitelnými.

[29] Soud se dále zabýval stěžovatelovou námitkou podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přičemž i tu shledal důvodnou. Předně je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve spise, neboť jsou v něm obsaženy informace o zemi původu (viz bod [12]), které jsou v rozporu se závěry, jež na jejich základě žalovaný učinil. Pokud podle žalovaným nově připojené informace není antiretrovirální léčba pro většinu občanů Vietnamu finančně dostupná, pak nelze souhlasit s tvrzením, že se situace v této zemi nezměnila ve stěžovatelův neprospěch. To platí tím spíše, že ani žalovaný nijak ve svém rozhodnutí nezpochybnil vývoj stěžovatelovy nemoci, a tudíž nelze uplatnit závěry z předchozího řízení, podle nichž se stěžovatel mohl zapojit do vládního programu zaměstnanosti a na léčbu si sám vydělat.

[30] Stěžovatel dále oprávněně namítá, že řízení nebylo vedeno tak, aby byla chráněna jeho práva a oprávněné zájmy. Se stěžovatelem byl 15. 4. 2008 proveden pohovor, přestože podle § 23 odst. 1 zákona o azylu se pohovor s žadatelem o udělení mezinárodní ochrany neprovádí v případě, kdy lze řízení zastavit z důvodu nepřípustnosti žádosti o udělení

mezinárodní ochrany. Jelikož cílem pohovoru zcela zřejmě bylo ověřit, zda stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů, jako žádost předchozí, byl by tento postup zcela v souladu se zákonem (viz bod [26]).

[31] To by ovšem platilo jen za předpokladu řádného provedení tohoto pohovoru. V posuzovaném případě však byly žalovaným kladeny návodné otázky, které v sobě opakovaně obsahovaly i zjednodušující hodnocení stěžovatelem uváděných skutečností. Kromě otázky uvedené v bodě [11] jde např. o otázku: *Jestli se nemýlím, nemocí jste odůvodňoval podání již předchozí žádosti. Je to tak?* Po níž následovala odpověď: *Ano, je to tak.* Dále byla položena otázka: *V předchozím řízení bylo přihlédnuto ke všem důvodům vaší žádosti, tedy i k těm zdravotním. Co očekáváte od nového řízení?* S odpovědí: *V předchozím řízení jsem neměl lékařské potvrzení o tom, že jsem nemocný. Nyní ho mám. Mám jich víc, mohu je předložit.* (Následně byl stěžovatel poučen o tom, že lékařské zprávy v předchozím řízení předkládal a bylo k nim přihlédnuto.) V pohovoru naopak zcela chybí otázka směřující k tomu, zda stěžovatel svůj zdravotní stav a okolnosti související považuje za totožné se situací v době podání předchozí žádosti. V pohovoru vůbec není reagováno na podání stěžovatelova zástupce (č. l. 15 správního spisu), označené jako žádost o poskytnutí humanitárního azylu, v němž je uplatněna zásadní změna stěžovatelova zdravotního stavu v souvislosti s vývojem onemocnění HIV. Žalovaný se naopak případnými relevantními změnami stěžovatelova zdravotního stavu v pohovoru vůbec nezabýval. Lze tudíž stěžovateli přisvědčit v tom, že zde existují pochyby o objektivitě postupu žalovaného. I z tohoto důvodu krajský soud pochybil, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil.

V.

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[33] Krajský soud v Brně je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[34] O stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť podání kasační stížnosti má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu